

JUTARNJI BLAGOSLOV

Milosrdni i dobri Bože,

Blagoslovi ovo jutro koje si mi darovao, da postane dan spasenja, dan koji meni i ljudima oko mene donosi blagoslov i rod koji ostaje.

Blagoslovi mene i sve što danas uzimam u ruke, čega se laćam, što dodirujem, što oblikujem.

Daj da moj rad postane blagoslov za druge.

Blagoslovi me da bih smio postati izvorom blagoslova za ljude koje ću danas susresti.

Blagoslovi ljude oko mene.

Blagoslovi moju obitelj, mog životnog druga, moju djecu, moje prijatelje.

Blagoslovi prije svega ljude kojima je teško samima sa sobom, koji se ne osjećaju blagoslovljeni, nego više prokleti, koji u sebi nose toliko uvredljivih riječi, a prećuju riječi blagoslova.

Drži nad njima svoju blagoslivljajuću ruku da bi tvoj blagoslov od njih odagnao sva prokletstva i podario im sigurnost da njihov život donese rod.

Blagoslovi njihove korake, da postanu koraci mira. Blagoslovi njihovo djelovanje i govor, njihov rad i počinak.

Blagoslovi prostorije moga doma.

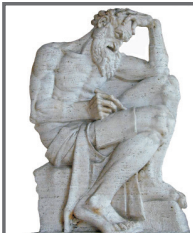
Otjeraj iz njih sve negativne osjećaje koji ponekad u njima zaostanu zbog nerazjašnjenih sukoba.

Blagoslovi moje radne prostore da bismo ih uredili u prostore blagoslova.

Blagoslovi sve prostorije moga doma da bi se svi koji ulaze osjetili okruženi tvojim blagoslovom; da bi otvorili svoja srca i dopustili da ih obdariš svojim blagoslovom.

Stoga, danas svojim blagoslovom prati mene i mnoge ljude na koje sada mislim.

Amen

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

II. NEDJ. KORIZME - 24.II.2013.

Broj: 9(303)

PREOBRAŽENJE GOSPODINOVO

Evangelje, Lk 9, 28b-36

I dok se molio, izgled mu se lica izmijeni, a odjeća sjajem zablista. I gle, dva čovjeka razgovarahu s njime. Bijahu to Mojsije i Ilija.

SVJEDOCI VJERE u hrvatskom narodu

Sluga Božji BOBIFACIJE PAVLETIĆ (1864-1897)

Ivan Pavletić je rođen 25. lipnja 1864. u selu Zbje-govači, uz rijeku Ilovu, u Hrvatskoj. Istoga dana kršten je u župnoj crkvi Gospe Snježne u Kutini u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Danas njegovo selo pripada župi Ilova. Djetinjstvo je živio u okrilju najzdravijeg tradicionalnog obiteljskog ozračja dobrostojeće i u vjeri snažne obitelji. S jedanaest godina, u razdoblju od trideset dana, izgubio je oca i majku. Ova kušnja nije uzdrmla njegovu vjeru. Brigu za njega preuzeo je stric Vinko, koji mu je postao životnim vodičem, a prvorodena sestra Ruža bila mu je druga mama.

Silno je želio studirati medicinu. Međutim, ubrzo je shvatio daje to samo pu-sta želja u kraju bez mogućnosti za visoko školstvo. U zrelijim godinama je-danput je rekao: "Sad jasno vidim da to Gospodin nije htio. Beskrajno sam mu zahvalan, jer tko zna gdje bih sada bio. Možda bih zbog oholosti i častoljublja zanemario spasenje svoje duše." Nastavio je put koji su u to vrijeme slijedila sva djeca onog vremena i prostora. Nakon završene osnovne škole bio je pastir malog domaćeg stada. Mali Ivan je provodio dane u tužnoj beskonačnoj osamljenosti, osjećajući da ga Bog silno privlači. Običavao se okretati prema udaljenom zvoničniku župne crkve u Kutini i u duhu se klanjao Isusu u svetoj Hostiji, jer to nije mogao činiti u crkvi, moleći iz svoga malog molitvenika koji je uvijek nosio sa sobom. Upravo s tog razloga, kako bi svaki dan mogao sudjelovati u euharistijskom slavlju, s radošću je prihvatio prijedlog strica Vinka izučiti postolarski zanat. Zbog toga se preselio u Kutinu, gdje je mogao svaki dan ići na misu.

U njemu se rodila želja da ode u Beč, glavni grad Austrougarske Mo-narhije, koja je tada bila na vrhuncu svoje političke moći te kulturalnog i vjer-skog sjaja. S 22 godine prošao je kroz Sloveniju i stigao u Graz. Tu se upisao u Društvo katoličke radničke mladeži, u kojem se najviše zanimao za vjerske stvari. Posebice je volio razmatranje, tišinu i molitvu. U klubu mladeži susreo se s mladićem moravskog podrijetla, Albertom Müllerom, koji je došao iz Beča i koji je razmišljao o odlasku u Rim kako bi ostvario poziv u redovničkom životu. Dotada Ivan nije nikad čuo govoriti o Bogu posvećenom životu, ali unatoč tomu što nije imao nikakvog znanja o redovništvu, trajno je čeznuo za ostvarenjem svoje neodređene želje za posvećenim životom. Stoga je obećao Gospodinu da će živjeti čisto, njegujući isključivo ljubav prema Bogu. U svojim bilješkama zapisao je: "26. prosinca 1885. - Odlučio sam čuvati čistoću."

Dvojica mladića provela su zajedno pet mjeseci i njihovo se prijateljstvo rascvalo u životni savez. Ivan je rekao Albertu: "Ti odlaziš u Rim. Kad nađeš 'samostan', pozovi me." Albert je bio vjeran. Došavši u Rim, u četvrti Traste-vere pronašao je generalnu kuću Sinova Bezgrešnog Začeca, gdje se smjestio i

gdje ga je primio blaženi Luigi Monti, utemeljitelj i generalni poglavar Družbe, čijim je darom ljubavi prema bližnjemu bio očaran. Albert se sjetio svoga pri-jatelja. Ivanovu čežnju za posvećenim životom iznio je poglavarima. Tako mu je iz Rima stigao poziv. Ivan je uistinu bio evanđeoski korjenit u svojim od-lukama. Sve je ostavio svojoj rodbini i otputovao u Rim s čvrstom odlukom da se više neće vratiti u svoju zemlju. Tako je i bilo! Više njegov cilj nije bio Beč nego Rim, grad prvih kršćana, mučenika za vjeru.

Godine 1887. imao je tada 23 godine kad je došao u bolnicu Santo Spirito in Sassia u neposrednoj blizini bazilike svetoga Petra u Vatikanu. Poglavar Monti je odmah primijetio da je primio mladića krasnih vrлина i prigodom oblačenja redovničkog odijela dao mu je ime Bonifacije, u znak sjećanja na njemačkog redovnika fra Bonifacija Junkera, koji je prije kratkog vremena umro na glasu svetosti nakon samo pet godina redovničkog života.

Bonifacije je proveo u Italiji svih deset godina svog redovničkog života; bile su to mladenačke godine, posvećene Bogu i bližnjemu. Umro je u trideset trećoj godini u Rimu u kući iz koje je krenuo Božji poziv. Tu je osjetio i onaj zadnji zov: živjeti među svetima u gledanju Boga. Kao redovnik svjedočio je bit sve-tosti - ljubav prema Bogu.

Svoj poziv je započeo u bolnici Santo Spirito. Dok je proučavao duhovnost kar-izme ljubavi oca Montija prema potrebnima, radio je svakodnevne kućne poslove u zajednici. Noću je preuzimao dežurstva u bolnici, gdje su većinom bili bolesnici s različitim vrstama oboljenja. Budući da je zajednici bio potreban kućni postolar, bio je stoga poslan na usavršavanje u svom zanatu, što je ponizno poslušao. Nakon toga kao majstor poslan je u Saronno kod Milana kako bi u tom istom zanatu poučavao pitomce sirotišta, u kojemu su se nalazila nezbrinuta djeca. Svojim umijećem u poučavanju u povjerene mu mlade ulijevao je vjeru, ljubav i nadu u budućnost.

Po povratku u Rim određenje da živi s mladim pripravnicima Družbe. Tekst Konstitucija Družbe bilo je lako naučiti, ali ga je bilo teško provesti u život. Ute-meljitelj je novacima dodijelio Bonifacija kako bi živjeli pravila, ne kao farizeji i ravnodušni konformisti nego kao ljubljani od Boga Svetoga, koji želi da svi budu sveti, koji po malim stvarima znaju iskazivati slavu Bogu. U tridesetoj godini otkrivena mu je tuberkuloza pluća, od koje je i umro nakon trogodišnje patnje.

Bonifacije je nastavio svoje svjedočenje ljubavi u zajednici novaka kao da se nije ništa dogodilo. Uvijek sabran u klanjanju pred Presvetim Sakramentom, poslušna Konstitucijama koje su bile Magna Charta - Povelja njegova života. Redovnička pravila su u njegovu životu poprimala konkretni oblik. U njima je gledao volju Božju, izvor njegove unutarnje vedrine.

S pravom se može reći da je Bonifacije autentični model evanđeoskog ži-vota za mlade: bio je jak u životnim kušnjama, ustrajan u idealima, ponizni rad-nik po radosnom služenju, vjeran karizmi ljubavi. Bio je pravi klanjatelj Boga i njegove volje. Znao je trajno prenositi na mladež i mlade redovnike svoju du-hovnu usmjerenost na Boga. Ta usmjerenost mu je donosila veliku radost sve do dana njegove smrti u Rimu, 4. studenoga 1897.

Unatoč bolesti koja ga je uništila i nije mu dopuštala ni mogućnost izražava-nja, ovako je pisao svom stricu osam mjeseci prije smrti: "Vi si ne možete ni zamisliti koliko sam zadovoljan što sam ovdje u samostanu. Bog mi je dao veliku milost i neka mu je zato velika hvala. "

To su riječi koje imaju značenje njegove duhovne oporuke, a koja nadilazi vrijeme.

preuzeto sa: <http://zupa-pescenica.hr/>